

רשמים ממיידאנק

"יום רביעי למסע - 25.7.2013, אנחנו יוצאים מהמלון אחרי ארוחת בוקר לכיוון מיידאנק. אין ספק שלאחר החוויה ביער לופוחובה אני מתחילה להרגיש שהמסע לפולין התחיל. השאלות שאף פעם אין עליהן תשובות, החששות, המחשבות.. הכל מתחיל לעלות, והראש מתחיל להתבלבל. אנחנו נוסעים באוטובוס, סביבנו עיר יפיפיה ופתאום המדריך אומר "חברים, אני רוצה שתסתכלו ימינה" ולנגד עינינו, סנטימטר אחד קטן מהעיר הגדולה, נמצא מחנה הריכוז מיידאנק.

ברגע אחד נהיה בי שקט. רק מחלון האוטובוס כבר התחלתי להרגיש כמה גועל, כמה רוע, כמה קור וחוסר אונים היה במקום הזה.

הגענו, האוטובוס עוצר וכולנו יורדים. מתקדמים לכיוון האנדרטה. כולם עסוקים בלהצטלם ואף אחד לא מקשיב. נגמר ההסבר, מתחילים ללכת בשדה הירוק, הענק והמרהיב הזה, לכיוון צריפי המחנה.

צריף ראשון - מקלחות. חושך. קור. מפחיד. לא מצליחה להבין מה הלך שם. כולי צמרמורת. יצאנו החוצה והתיישבנו בסמוך לצריף. שמענו שיר שהמדריך השמיע. אני זוכרת את השיר אבל בכל זאת, זו הנקודה הראשונה במחנה בה נשברתי. פרצתי בבכי. הקור, האפרוריות, החושך, השקט. הכל הכניס אותי למערבולת של מחשבות. איך? למה? איפה? מי? כל כך הרבה שאלות וכל כך מעט תשובות.

אני ממשיכה ללכת, עוברת מצריף לצריף ולא מצליחה להירגע. הנעליים, צריף הנעליים. אני נכנסת ונעמדת בפניה. צריף ארוך ושחור עם שני מחסנים ארוכים מלאים בנעליים. כל החבר'ה מסתובבים ואני בפניה. לא מצליחה להתקרב. נעמדתי שתי דקות ויצאתי החוצה בבכי. נוגה יצאה אחרי וחיבקה אותי. אני אומרת לה שקשה לי, שאני לא מצליחה להתמודד עם זה. היא מחבקת אותי את החיבוק החם והאוהב שלה ואומרת: "אני יודעת, זה קשה". אני מצליחה להתגבר, מנגבת את הדמעות. מהצד אני רואה את אריה עם קבוצה של בנות עומד ומדבר עם עיניים דומעות ואומר להן: "זה דמעות של שמחה, אתם הנקמה שלי". לעולם לא אשכח את הרגע הזה. והתחלתי שוב לבכות. כולי צמרמורת. אריה ניגש אלי ומחבק אותי. הרגשתי בשנייה אחת את החום שלו, את האהבה שלו לכולנו.

המשכנו. הולכים לכיוון המשרפות. ושוב התחושה הזאת: איך בן אדם מסוגל לעשות את כל זה? לחשוב בצורה כל כך מעוותת איך לפגוע, להרוג, להרוס. נכנסתי לחדרים של המשרפות. שוב החושך הזה. הקור. הפעם כבר לא בכיתי. נגעלתי, התרחקתי. יצאנו החוצה ולנגד עינינו הר האפר. התקרבותי. הסתכלתי ואמרתי: "זה פשוט לא אמיתי. לא הגיוני. לא נתפס". ירדנו כולם למטה. ערכנו את הטקס ובסוף התחלקנו לקבוצות וקיבלנו מכתבים. התיישבתי בצד, אני מתחילה לקרוא וישר עייני מתמלאות בדמעות. אני פותחת את המתנה ובוכה עוד יותר. רק אמא שלי תחשוב על זה. ישר קראתי לנוגה והיא מתרגשת איתי בטירוף. זה היה רגע מיוחד. רגע אחר. רגע שאף פעם לא חוויתי ואף פעם לא יחזור על עצמו